

та навіть, м'яко кажучи, потрясно. Можна було й надалі терпіти біль, але всьому є межа, і він радів, що вибував із гри.

Потім йому в рота вчепилися чийсь губи — безсумнівно, жіночі, хоча грубі й сухі. Подих цієї жінки залетів йому до рота, подався вниз по горлу, роздув легені, а коли губи віддалилися, він уперше почув запах своєї наглядочки, вихопив його у хвилі повітря, яке вона загнала йому всередину, як чоловік уганяє свій орган у неохочу жінку. То була жахлива, смердюча суміш ванільного печива, шоколадного морозива, курячої підливи та фаджу¹ з арахісовим маслом.

Він почув крик:

— Дихай, чорт забирай! *Дихай, Поле!*

Губи знову затулили йому рота. Подих знову проштовхнувся йому в горло. Залетів, наче порив вологого вітру, що здійснюється за швидкісними поїздами в метро й тягне за собою старі газети й обгортки від цукерок. Губи віддалилися, і він подумав: «*Заради Бога, тільки не видихай через ніс*». Але не зміг зарадити смороду... *сморід, цей довбаний СМОРІД!*

— *Дихай, чорт тебе забирай!* — вискнув невидимий голос.

Він подумав: «*Гаразд, усе, що схочеш, тільки не роби так більше, будь ласка, не інфікуй мене*». Він хотів спробувати вдихнути, але навіть не встиг розпочати, коли губи знову вчепилися йому в рота, сухі та мертві губи, наче пасма соленої шкіри. Жінка знову згвалтувала його подихом.

Коли вона вдруге відійняла губи, він не *випустив* повітря, а *виштовхнув* його, а потім самостійно зробив велетенський свистячий вдих. Штурхнув повітря назовні. Почекав, поки його невидимі груди почнуть здійматися та западати, як вони робили все життя без жодної допомоги з його боку. Та груди не рухалися, тож він ще раз зі свистом ковтнув повітря, а потім задихав сам по собі. Він дихав якомога швидше, аби очистити себе від запаху та смаку, що лишилися після жінки.

¹ Фадж — різновид кондитерських виробів (на кшталт молочних цукерок-ірисок), популярний в англійських країнах.

Звичайне повітря здавалося солодким, як ніколи.

Він знову став поринати в туман. Але перш ніж світ зникнув у темряві, йому почулося, як голос пробурмотів:

— Ух! Замалим лиха не сталося!

«Не так сталося, як гадалося», — подумав він і заснув.

Йому снилася паля. Сон був напрочуд реальним, і йому здавалося, що варто простягнути руку, і його долоня торкнеться чорно-зеленого потрісканого силуету.

Згодом, повернувшись до колишнього напівсвідомого стану, він зумів встановити зв'язок між палею та ситуацією, в якій опинився. Розгадка сама припливла йому до рук. Біль не приходив із припливами та відпливами — такий урок він зробив зі сну, який насправді виявився спогадом. Йому лише здавалося, що біль приходив і відступав. Біль був схожий на палю: інколи прихований, інколи на видноті, але біль тривав постійно. Він почувався вдячним, коли біль не ганяв його по сутінкових глибинах сірої хмари, але більше не міг себе дурити — біль був поруч, завжди наготові. І паля була не *одна*, а *дві*. Біль жив у палях, і десь усередині, ще задовго до того, як це усвідомив мозок, він зрозумів, що дві потрощені палі були його власними зламаними ногами.

Спливло ще багато часу, поки він розірвав засохлу кірку зі слини, що склеїла йому губи, і спробував прохрипіти:

— Де я?

Біля ліжка сиділа жінка та тримала в руках книгу. Автором книги виявився Пол Шелдон. Він упізнав власне ім'я й зовсім не здивувався.

— У Сайдвіндері¹, штат Колорадо, — відповіла вона, коли він нарешті спромігся зв'язно поставити запитання. — Мене звати Енні Вілкс, і я...

— Знаю, — мовив він. — Моя найпалкіша шанувальниця.

— Так, — сказала вона і всміхнулася, — саме так.

¹ Sidewinder — вигадане Стівеном Кінгом містечко, також згадується в романі «Сяйво» як населений пункт, найближчий до славнозвісного готелю «Оверлук».

3

Темрява. Біль і туман. А потім усвідомлення, що невраговий біль інколи ховався за непевним компромісом під назвою «полегшення». Перший справжній спогад: зупинка та насильницьке повернення до життя смердючим жіночим подихом.

Наступний справжній спогад: через рівномірні проміжки часу її пальці проштовхували щось йому до рота, щось схоже на пігулки контакт¹. Оскільки води не було, вони довго лежали в роті, а коли починали танути, з'являвся неймовірно гіркий присмак, що злегка нагадував аспірин. Було би добре виплюнути ті гіркі пігулки, але він розумів, що не варто. Бо саме ця гіркота накривала палю припливом,

(«ПАЛІ це ПАЛІ їх ДВІ гаразд їх дві нічого тепер просто заспокойся розумієш просто заспокойся ш-ш-ш»)

і на деякий час вона зникала.

Усі ці епізоди відбувалися через регулярні інтервали, але згодом сам біль почав... не те щоби відступати, а вимиватися. Він подумав, що, мабуть, так руйнувалася паля на пляжі Ревер, бо немає нічого вічного у світі (хоча, якби йому таке сказали в далекому дитинстві, він би просто поглузував із цієї ересі). У поле зору все частіше втручалися зовнішні речі, поки цілком не відновився реальний світ, із усім його вантажем пам'яті, досвіду й упередженості. Його звали Полом Шелдоном, і він був письменником, який створював два види книжок — хороші та бестселери. Він був двічі одружений та розлучений. Він надміру курив (або колись курив, до цього всього, чим би «це все» не було). З ним трапилося щось дуже погане, проте він вижив. Темно-сіра хмара розвіювалася дедалі швидше. Ще промайне багато часу, поки його найпалкіша шанувальниця принесе стару деренькучу машинку «Роял»² із роззявленою

¹ «Contac» — ліки проти застуди та грипу у формі желатинових капсул.

² «Royal» — американська компанія з виробництва друкарських машинок, касових апаратів тощо, заснована 1904 року.

посмішкою та голосом Дакі Даддлза¹. Але ще задовго до цих подій Пол устигне зрозуміти, що вскочив у пекельну халепу.

4

Частина свідомості, наділена даром передбачення, змалювала Полу подобу жінки ще до того, як він розплющив очі, та усвідомила її до того, як він почав усвідомлювати сам, — інакше чому з нею були пов'язані такі похмурі, зловісні образи? Кожного разу, як вона заходила до кімнати, він думав про вирізьблених ідолів, яким поклонялися забобонні африканські племена в романах Генрі Райдера Гаргарда², думав про каміння та приреченість.

Образ Енні Вілкс у подоби африканського ідола з романів «Вона» чи «Копальні царя Соломона»³ був безглуздим, проте на диво вдалим. Вона була кремезною жінкою, і здавалося, що, окрім непривітного вигину живота під незмінними сірими кардиганами, у неї геть відсутні жіночі лінії фігури — не було визначеної округлості стегон, чи сідниць, чи навіть литок, що ховалися під нескінченною вервечкою вовняних домашніх спідниць (перед тим як поратися по господарству, вона йшла у свою невидиму спальню й перевдягалася в джинси). Її тіло було велике, проте недобре. Коли він дивився на неї, то думав скоріше про забиті стоки та дорожні затори, ніж про затишні упадини чи пласкі відкриті місцини.

Частіше за все вона викликала в нього тривожне відчуття *суцільності*, ніби в неї зовсім не було кровоносних судин чи навіть внутрішніх органів, ніби вона була суцільною, щільною Енні Вілкс, із ніг до голови та справа наліво. Складалося враження, що її очі були не справжніми, а намальованими, а через

¹ Ducky Daddles — каченя, персонаж старої казки «Henny Penny» про полохливе курчатко та кінець світу.

² H. Rider Haggard (1856—1925) — англійський класик пригодницької літератури, один із засновників жанрів фентезі та «загублені світи». Дія романів в основному відбувається в Африці.

³ «She» (1886), «King Solomon's Mines» (1885) — ранні та найбільш популярні романи Г. Райдера Гаргарда.

те оберталися не більше, ніж очі на портретах, які стежать за вами, коли ви ходите по кімнаті. Йому здавалося, що як він складе вказівний і середній пальці правої руки в літеру «V» та штрикне їй у ніздрі, то рука пройде не більше восьмої дюйма, а потім натрапить на суцільну (хоч трохи піддатливу) перешкоду. Навіть сірий кардиган, старомодні домашні спідниці та вицвілі робочі джинси були частиною цього суцільного волокнистого безхребетного тіла. Тож зовсім не дивно, що він сприймав її як ідола з пригодницького роману. Як усі ідоли, вона приносила лише одне: відчуття неспокою, яке поступово перетворювалося на жах. Як усі ідоли, усе інше вона забирала.

Ні, чекайте, це не зовсім чесно. Вона приносила *ще* дещо. Вона приносила пігулки, які заливали палі припливом.

Пігулки були припливом, а Енні Вілкс була місяцем, який заганяв їх до рота, наче кинутий за борт вантаж, принесений до берега на хвилі. Вона видавала по дві пігулки кожні шість годин, і спочатку її присутність виявлялася лише двома пальцями, що лізли йому до рота (і скоро він навчився жадібно облизувати ці нахабні пальці попри їхній гіркий смак), а потім з'явилися сірий плетений кардиган і одна з півдюжини спідниць, а з-під пахви виглядав один із його романів у м'якій обкладинці. Уночі вона приходила в пухнастому рожевому халаті. Її обличчя блищало від якогось крему (і він міг легко назвати головний інгредієнт, навіть не глянувши на флакон: сморід ланоліну¹ був надто різким і важким). Вона витрушувала його з душного поверхневого сну пігулками, що прилаштувалися в її долоні, та щербатим місяцем, що прилаштувався у вікні якраз над її широким плечем.

За деякий час (коли тривога стала достатньо виразною, аби Пол звернув на неї увагу) він зміг дізнатися, що йому згодувала Енні. Це був знеболювальний препарат під назвою новріль на основі кодеїну. Причина, з якої вона так рідко міняла йому судно, полягала не тільки в тому, що він харчувався виключно рідкою чи желеподібною їжею (коли він жив у хмарі, вона

¹ Ланолін — очищений тваринний віск, побічний продукт переробки вовни.

годувала його парентерально), а й у тому, що новріл спричиняв у надміру чутливих пацієнтів запор. Ще одним побічним ефектом у надміру чутливих пацієнтів, більш серйозним, була зупинка дихання. Пол ніколи не скаржився на надмірну чутливість, тим не менш його дихання зупинилося принаймні одного разу (могли бути й інші зупинки, яких він не розгледів крізь туман). Той випадок, коли вона зробила йому рот у рот. Можливо, то була буденна річ, але пізніше він став підозрювати, що вона мало не вбила його випадковим перевищенням дози. Вона знала про свою справу не так багато, як вважала. І це була лише одна з багатьох лячних рис Енні Вілкс.

Приблизно за десять днів після того, як Пол виринув із темної хмари, він одночасно збагнув три речі. Перша: в Енні Вілкс були величезні запаси новрілу (у неї, власне, були величезні запаси всіляких наркотиків). Друга: він підсів на новріл. Третя: Енні Вілкс була божевільна та небезпечна.

5

Темрява передувала болю та грозівій хмарі, а після того, як Енні розповіла, що з ним трапилося, Пол почав згадувати, що передувало темряві. Розмова сталася невдовзі після того, як він поставив традиційне запитання «людини, яка виринає зі сну». Енні повідала, що наразі він перебував у маленькому містечку Сайдвіндер у штаті Колорадо. Окрім того, вона повідомила, що принаймні двічі прочитала кожен із його восьми романів, а улюблені книги з серії «Мізері» — по чотири, п'ять, а то й шість разів. Їй би лише хотілося, щоби він швидше писав. Вона ніяк не могла повірити, що її пацієнт виявився *тим самим Полом Шелдоном*, навіть коли перевірила посвідчення особи в гаманці.

— А де, до речі, мій гаманець? — поцікавився Пол.

— Він цілий та неушкоджений, — відповіла Енні, і раптом її усмішка стиснулася у вузьку підозріливу розколину, і Полові це не дуже сподобалося. Він ніби натрапив на глибоке *провалля*, що ховалося поміж квітів на веселій життєрадісній галявині.

— Ви гадаєте, я змогла би щось у вас украсти?

— Та ні, звісно ні. Просто...

«Просто в цьому гаманці — усе моє життя, — подумав він. — Життя поза межами цієї кімнати. Поза межами болю. Поза межами простору, де час тягнеться, наче пасма жувальної гумки, яку змуджена дитина напинає між зубів. Бо саме так стоїть справа, коли до прийому пігулок лишається близько години».

— Просто що, пане-господарю? — затялася вона, і Пол з тривогою помітив, що вузька щілина стає все чорнішою і чорнішою. *Провалля* розросталося, ніби під чолом Енні відбувався землетрус. Пол слухав, як надворі пронизливо та безупинно завиває вітер, і раптом перед його очима постала картина: вона піднімає його та перекидає через міцне плече, а він висить на ньому, наче лантух на кам'яній стіні, і вона виносить його надвір, і кидає в кучугуру. Він замерзне до смерті, але перед цим його ноги кричатимуть і битимуться в останніх конвульсіях.

— Просто мій батько завжди казав наглядати за гаманцем, — відповів Пол і здивувався, як легко ця брехня зірвалася з вуст. Його батько був професіоналом, коли йшлося про те, щоби не помічати свого сина без великої потреби, і, наскільки пригадував Пол, за все своє життя тато дав йому лиш одну пораду. Коли Полові виповнилося чотирнадцять, батько подарував йому загорнутий у фольгу презерватив «Червоний диявол». «Поклади собі в гаманець, — сказав тоді Роджер Шелдон, — і як заведешся під час поцілунків на автостоянці, то зроби паузу між «дуже хочеться» і «хочеться так, що байдуже» та вдягни оце. На світі вже й так забагато байстрюків, і мені би не хотілося, щоби ти потрапив до армії в шістнадцять років».

І Пол повів далі:

— Гадаю, він стільки разів наказував мені наглядати за гаманцем, що це намертво засіло в моїй голові. Якщо я вас образив, то щиро перепошую.

Вона розслабилася. Усміхнулася. *Провалля* зникло. Літні квіти знову радісно захитали голівками. Він подумав, що якби

просунув крізь ту усмішку руки, то не намацав би нічого, окрім гнучкої темряви.

— Та я й не ображаюся. Гаманець у надійному місці. Стривайте, я дещо для вас маю.

Вона вийшла та повернулася з тарілкою гарячого овочевого супу. Він з'їв небагато, хоча більше, ніж сподівався. Енні здавалася задоволеною. Поки Пол їв суп, вона розповіла йому про аварію, і під час цієї розмови він усе згадав та подумав, що ніколи не завадить знати, як ти переламав собі ноги. Але його стривожив спосіб, у який це знання приходило: він наче став персонажем роману чи п'єси і його історію переповідали не як факти з реального життя, а як плин вигаданого сюжету.

Вона поїхала до Сайдвіндера на машині з приводом на чотири колеса, щоби купити корму для худоби та дещо з бакалії... а також подивитися книжки в м'яких обкладинках у «Вілсон Драг Сентер». То було в середу, майже два тижні тому, а нові книжки завжди завозили по вівторках.

— Я саме думала про вас, — сказала вона, годуючи Пола супом із ложки та професійно витираючи серветкою краплі, що стікали з кутиків рота. — Неймовірний збіг обставин, чи не так? Я сподівалася, що прийде «Дитина Мізері» у м'якій обкладинці, та не пощастило.

Вона сказала, що насувалася гроза, хоча всі вранішні прогнози беззаперечно стверджували, що негода поверне на південь, до Нью-Мексико¹ та Сангре-де-Крісто².

— Так, — пригадав він, — обіцяли, що поверне. Саме тому я поїхав машиною через гори.

Він спробував повернути ногами, за що отримав спалах нестерпного болю, та застогнав.

— Не робіть цього, — порадила вона. — Якщо розбурхаєте оті ноги, Поле, вони не заспокояться... а я ще години дві не можу давати вам пігулок. Ви вже й так забагато приймаєте.

¹ New Mexico — один із гірських штатів на південному заході США.

² Sangre de Cristo — гірський хребет у південній частині Скелястих гір.